

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyně Mgr. Lucíí Trejbalovou ve věci

žalobce : X
bytem X

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2021, č. j.X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Žaloba

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa, odboru správního (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 9. 2020, č. j. X. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), v souvislosti s porušením § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit z nedbalosti tím, že dne 5. 4. 2020, v době kolem X hod., řídil mimo obec po pozemní komunikaci č. I/9 ve směru na Zahrádky motocykl X nedovolenou rychlostí 129 km/h, při zvažování možné odchylky rychlostí 125 km/h, která mu byla naměřena při předjíždění policejního vozidla silničním rychloměrem RAMER10 C, čímž byla nejvyšší dovolená rychlost mimo obec stanovená obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích ve výši 90 km/h překročena o 35 km/h, tj. o 30 km/h a více. Za přestupek byla žalobci podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2 700 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Nejprve žalobce obecně namítal, že rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, z výroku obou rozhodnutí není zřejmé, jakými podklady se správní orgány řídily při jejich rozhodování, jejich skutkové závěry jsou spekulativní, v neprospěch žalobce. Správní orgány nezjistily řádně skutkový stav, dopustily se nesprávného posouzení skutku, překročily meze správního uvážení a rozhodly v rozporu s právní úpravou i ustálenou praxí.
3. První konkrétní žalobní bod se týkal nezjištěného místa přestupku. Žalobce nesouhlasil s žalovaným, že místo události je přesně zadokumentováno v jediném čase. Žalovaný sice vzal na vědomí, že čas měření X hod. vyplývá z výstupu rychloměru, úvaha o zastavení vozidla v X hod. nebo X hod. je neopodstatněná, nevysvětluje stanovisko policisty, který setrvává na stejném času měření u X i u zastávky autobusu u X. Žalobce poukázal na existenci třech různých míst měření, která kolidují se spisem policie. Žalovaný informace policistů ignoruje, ignoruje výstup měření žalobce a zjištění opírá pouze o portál www.mapy.cz. Stanoviště měření I/9 a I/38 nemůže být na vícekilometrové trati. Místo měření označené Česká Lípa – hranice okresu Hlínoviště není rovněž určeno. Zasahující policisté měli podat svědectví, kterým měly být odstraněny rozpory ohledně místa přestupku.
4. Žalobce namítal, že dle návodu k obsluze rychloměru RAMER10 C může být zařízení obsluhováno pouze osobou řádně proškolenou, přičemž taková osvědčení se vyskytují i v judikatuře Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“). Žalobce se odvolával na osvědčení, které bylo přílohou odvolání.
5. V dalším žalobním bodu žalobce napadl správnost záznamu o přestupku – výstupu z rychloměru RAMER10 C. Žalovanému nejprve vytýkal, že odmítl jeho vyjádření k polemice policistů po zastavení ohledně toho, jaké měření bylo chybné a jaké správné, a

vnímá ho jako snahu vnést do věci pochybnosti. V rozporu s tím konstatuje, že pokud se chtěl žalobce na místě přestupku do oznámení vyjádřit, tak by to udělal alespoň v rozsahu, který oznámení přestupku umožňuje. Žalobce dále brojil proti závěrům žalovaného, že jím v rámečku uvedený výňatek ze školení rychloměru RAMER10 C se týká měření v tzv. režimu START – STOP, který nebyl při měření použit. Žalobce dále uvedl, že dne 17. 10. 2011 byl vydán návod k obsluze rychloměru a dne 17. 9. 2015 byl tento návod upraven, přičemž v obou jsou popisovány způsoby měření tímto rychloměrem, včetně režimu START – STOP. Žalobce se vyjadřoval k měření rychlosti bez v režimu START – STOP. Je zřejmé, že v odvolání citovaném výňatku z rámečku není systém měření START – STOP. Žalovaný nepochopil, co chtěl žalobce dokumentovat, tedy že při prudkém brždění měřeného vozidla může být vykázáno chybné změření rychlosti. Dále se žalobce vyjadřoval k zásadám pro měření za jízdy uvedeným rychloměrem a zdůraznil, že v případě měření rychlosti předjíždějících vozidel musí být rozdíl mezi měřícím a měřeným vozidlem cca 20 km/h, přičemž dle návodu k obsluze ze dne 17. 9. 2015 může měřič při nesprávném způsobu jízdy měřícího vozidla měření vyhodnotit jako nesprávné a neuložit záznam o přestupku. V obnoveném vydání návodu na obsluhu rychloměru ze dne 17. 9. 2015 provedl výrobce úpravy v bodu 6.3.1.3, dle kterého při nesprávném způsobu jízdy měřícího vozidla může měření vyhodnotit jako nesprávné a neuložit záznam o přestupku, ale také nemusí. Výslech zasahujících policistů by tyto nesrovnalosti vysvětlil, což žalovaný odmítl. Žalobce proto namítal, že žalovaný rozhodoval bez znalostí problematiky namísto toho, aby věc vrátil k došetření správnímu orgánu I. stupně, který by provedl výslech zasahujících policistů. Přitom pprap. X má osvědčení ze dne 12. 4. 2012, tudíž je schopen posoudit oba návody k obsluze rychloměru, lze předpokládat, že se účastnil i nového školení.

6. K závěrům žalovaného, které se týkaly pomůcky k vyhodnocování záznamu, žalobce namítal, že není jisté, zda měřidlo č. 15/0191 z roku 2015 má již ve svém softwaru popisovanou mřížku, která se nevkládá automaticky, ale obsluha ji tam musí vložit pomocí příslušného tlačítka, nebo se mřížka vkládá ručně, což s sebou nese rizika měření. Zejména u malých vozidel jako je motocykl mohla být tato otázka zodpovězena výslechem obsluhy rychloměru. Žalobce nesouhlasil s konstatováním žalovaného, že motocykl je ve správné pozici na odjezdu mezi svislicemi. Dle výstupu z rychloměru není vozidlo mezi svislicemi, ale pouze jeho menší část, přičemž v tomto prostoru musí být naopak větší část vozidla. To, že proběhlo měření, není směřodonné. Žalobce dále trval na tom, že odraz musí být od kovových předmětů, což v daném případě nebylo splněno. Žalobce se žalovaným souhlasil, že primární funkcí rychloměru je měření rychlosti, ovšem není zcela pravdou, že s ohledem na ověření rychloměru nedochází k chybám. Žalobce poukazoval na rozdíly v obou snímcích, kdy jednak nelze vyloučit vklad šablony dodatečně, a zatímco na snímku z pomůcky je motocyklista v zóně mezi svislicemi, na snímku druhém je mezi svislicemi pouze z menší části. Žalovaný reagoval na odvolání žalobce v technických otázkách stručně, dalším faktorům, kterým se žalobce věnoval, se vyhnul. Žalovaný nereagoval na námitku těsné jízdy služebního vozidla policie za motocyklem, z čehož žalobce dovozoval, že nebyly splněny parametry vzdálenosti měření. V případě brždění motocyklu, což je na výstupu z rychloměru zřejmé, je namístě anulovat měření. Žalobce rovněž odkazoval na rozdíly v obou návodech k rychloměru a otázku dodržení rychlosti měření s limitním rozdílem 20 km/h. Poukazoval na nedostatečný prostor před anténou, který nebyl splněn, vozidlo policie jede natěsně u motocyklu. Dále uvedl, že nebylo postupováno dle návodu k obsluze, když byl nastaven dosah 30 metrů, který se nastavuje při zhoršení klimatických

podmínek, ty však nenastaly. Absentovala kovová plocha odrazu zadní části motocyklu, přičemž rychloměr pracuje na principu elektromagnetických vln od kovových předmětů. Zopakoval, že motocykl nemá převážnou plochu na správné straně snímku. V prvním vydání návodu bylo dokumentováno, že RAMER10 C je omylný, když i po ověření autorizovaným metrologickým střediskem je z něho chybný výstup. Těmito a dalšími důkazy předloženými žalobcem se žalovaný nezabýval.

7. Závěrečný žalobní bod se týkal absence usnesení k uplatnění výhrad před ukončením šetření. Žalobce namítal, že se z ústního jednání dne 14. 8. 2020 omluvil a vzal na vědomí, že jeho omluva nebyla přijata. Správní orgán I. stupně proto v protokolu o ústním jednání nesprávně uvedl, že zástupce, správně myšleno zmocněnec, se k ústnímu jednání nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Nesprávný je závěr v protokolu, že zástupce nevyužil své právo svou neúčastí. Žalobce poukazoval na závěry rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, jehož text uvedl v odvolání. Nepřítomnost zmocněnce žalobce zavinila neinformovanost žalobce a tuto situaci nezhojila výzva žalovaného ze dne 25. 1. 2021, kterou žalovaný specifikoval pouze výtisk z mapového portálu. Správní orgán I. stupně i žalovaný nesprávně reagovali na přílohu k ústnímu jednání ze dne 13. 7. 2020, ta zůstala bez komentáře, přičemž zde žalobce vysvětloval důvody, pro které je nezbytný výslech zasahujících policistů. Žalovaný neodstranil nedostatky prvostupňového rozhodnutí, procesní i technická obrana žalobce byla takové povahy, že do zjištěného skutkového stavu vnesla pochybnosti, které si měli vyžádat doplnění provedeního dokazování. Podle žalobce § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neodpovídá, pokud správní orgán v odůvodnění uvede prostý výčet obsahu celého spisu. Je třeba rozlišovat mezi důkazy, jinými podklady a zbylými dokumenty založenými ve spisu, přičemž zpravidla nepostačuje holé označení daného podkladu, nýbrž součástí odůvodnění by mělo být alespoň základní vyjádření toho, jakou okolnost podklad představuje. Žalobce v tomto směru odkázal na rozsudek NSS č. j. 2 As 114/2015-36 a citoval část týkající se nutnosti odborného vyjádření, např. výrobce rychloměru či znalce, pokud žaloba netrpí nekvalitou, kdy je třeba usoudit, zda závěry nějakým způsobem mění či zpochybňují skutkové závěry správního orgánu.
8. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného i prvostupňové rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalovanému uložil povinnost nahradit náklady řízení žalobci.

II. Vyjádření žalovaného

9. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný plně odkázal na napadené rozhodnutí, neboť v žalobě žalobce argumentuje obdobně jako v odvolání a na tyto argumenty žalovaný reagoval ve svém rozhodnutí. Podle žalovaného bylo dostatečně určeno místo spáchání přestupku a měření rychlosti proběhlo v souladu s návodem k obsluze. Žalovaný proto navrhoval, aby soud žalobu zamítl.

III. Zjištění ze správního spisu

10. Přestupek žalobce oznámila Policie ČR správnímu orgánu I. stupně. S oznámením přestupku a úředním záznamem o přestupku ze dne 5. 4. 2020 mu postoupila oznámení o přestupku sepsané na místě přestupku, které žalobce bez vyjádření k přestupku podepsal, dále záznam o přestupku s naměřenou rychlostí žalobcova motocyklu 125 km/h, fotodokumentaci žalobcova motocyklu po jeho zastavení. Dále policie správnímu orgánu I.

stupně předložila osvědčení č. 12/12 pprap. X, ověřovací list č. 151/19 k silničnímu radarovému rychloměru RAMER10 C s platností ověření do 22. 8. 2020. Správní orgán I. stupně měl k dispozici též výpis z evidenční karty řidiče.

11. Příkazem ze dne 18. 5. 2020 byl žalobce shora uvedeným přestupkem uznán vinným, proti příkazu si v zastoupení zmocněncem (obecným) X podal odpor.
12. V průběhu dalšího řízení byl přestupek projednán při ústním jednání dne 13. 7. 2020, jehož se zúčastnil zmocněnec žalobce. Při tomto ústním jednání bylo provedeno dokazování veškerými listinami dosud v řízení shromážděnými. Žalobce se prostřednictvím zmocněnce písemně téhož dne vyjádřil, namítal, že pochybením je absence návodu na obsluhu rychloměru ve správním spisu, navrhoval doplnění dokazování tímto návodem. Při ústním jednání konaném dne 14. 8. 2020, k němuž byl žalobce prostřednictvím zmocněnce předvolán a nezúčastnil se ho žalobce ani jeho zmocněnec, správní orgán I. stupně doplnil dokazování návodem k obsluze rychloměru RAMER10 C, který mu poskytl výrobce zařízení, včetně pomůcky k vyhodnocování záznamů z rychloměru. V písemném podání ze dne 18. 8. 2020 zmocněnec žalobce uvedl, že se telefonicky dne 14. 8. 2020 omluvil a neměl námitek proti konání jednání v nepřítomnosti. Sdělil, že se seznámí s návodem dodatečně v rámci nahlížení do spisu.
13. Rozhodnutím ze dne 17. 9. 2020 byl žalobce shledán vinným ze shora popsaného přestupku. Porušení povinnosti dle § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a tím naplnění skutkové podstaty přestupku měl správní orgán I. stupně za prokázané obrazovým záznamem přestupku, na němž je zachycen žalobcův motocykl s udáním rychlosti jízdy 129 km/h, po odečtení odchylky 125 km/h. Záznam byl považován za stěžejní důkaz, správní orgán I. stupně se podrobně věnoval jeho vyhodnocení na základě návodu k obsluze rychloměru, včetně identifikace registrační značky, zachycení motocyklu na odjezdu v požadované pozici vůči svazku vln v prostoru mezi žlutými svislými linkami, s odůvodněním, že zvolenou dosahovou vzdálenost 30 m nelze proto považovat za nevhodně nastavenou. Rychlost byla změřena ověřeným silničním laserovým přístrojem a měření prováděl proškolený a k tomu oprávněný policista, měřicí přístroj byl seřízen dle návodu k obsluze. Žalobce byl řádně ztotožněn. Na základě uvedených důkazů měl správní orgán I. stupně přestupek žalobce za dostatečně prokázaný, byla naplněna jak objektivní stránka, tak materiální stránka přestupku. Proto správní orgán I. stupně nepřistoupil k provedení svědeckých výpovědí policistů, kteří měření rychlosti provedli. Správní orgán I. stupně uložil za přestupek pokutu mírně nad spodní hranicí zákonné sazby ve výši 2 700 Kč s přihlédnutím k tomu, že žalobce se předchozích přestupků dopustil sice před delší dobou, ale vzhledem k tomu, že se jednalo opakovaně o přestupky spočívající v překročení rychlosti, svědčí to v tomto směru o nedisciplinovanosti žalobce.
14. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí obsáhlé odvolání čítající téměř 30 stran, v němž se soustředil především na zpochybnění záznamu o přestupku na podkladě citace návodu k jeho obsluze a pomůcky k vyhodnocení záznamů z měření.
15. Žalobcovo odvolání žalovaný zamítnul a prvostupňové rozhodnutí potvrdil rozhodnutím ze dne 16. 2. 2021. Podle žalovaného užil správní orgán I. stupně všech důkazních prostředků, které byly vhodné ke zjištění stavu věci, a to zejména záznam o přestupku, který dokreslil i úřední záznam policie spolu s oznámením o podezření ze spáchání přestupku. Žalovaný odmítnul žalobcovy námitky týkající se nepřesného určení místa přestupku. Doplnil z internetového portálu www.mapy.cz mapový podklad, na němž byla

dle GPS souřadnic ze záznamu o přestupku zachycena poloha policejního vozidla v době změření rychlosti, toto místo upřesňuje místo přestupkového jednání na silnici I/9 u Jestřebí, jak bylo shodně uvedeno v oznámení o přestupku a v úředním záznamu o přestupku, čemuž odpovídá také fotografie zachycující místo silniční kontroly na zastávce BUS u Borku. V žádném z podkladů tedy podle žalovaného nebylo uvedeno jiné místo přestupku, než které bylo upřesněno GPS souřadnicemi na záznamu o přestupku. Žalovaný proto odmítl provést svědecké výpovědi policistů k místu měření. Dále odůvodnil, že stěžejním důkazem je snímek žalobcova motocyklu, který je součástí záznamu o přestupku, jehož součástí je i kontrolní mřížka, podle které lze zkontrolovat, že předmětné vozidlo se na snímku nachází v odpovídající pozici, tedy že měření proběhlo správně. Za nadbytečný žalovaný označil znalecký posudek, popřípadě odborné vyjádření, trval na tom, že pokud byl záznam měření uložen, způsob měření byl správný. Odkázal na část pomůcky k vyhodnocování záznamů týkající se nejčastějších výhrad k měření a znovu konstatoval, že v případě nevyhovujících podmínek pro měření není záznam o přestupku uložen. Přístroj byl schválen příslušnou institucí k měření, byl ověřován na přesnost, konstatoval také, že neshledal žádné pochybnosti týkající se obsluhy rychloměru, když součástí spisu bylo osvědčení o proškolení policisty, který rychloměr nastavil. Ani k ověření nastavení rychloměru a způsobu měření žalovaný neshledal potřebu provést svědecké výpovědi policistů, či vyžádat znalecký posudek nebo odborné vyjádření. Poukázal na judikaturu NSS (zejména rozsudek NSS ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 93/2015-41) týkající se způsobu ověření správnosti záznamu měření, která dovodila, že pokud je měřícím zařízením RAMER10 C zaznamenána rychlost vozidla, znamená to, že měření proběhlo správně. Žalovaný dále odmítl námitky týkající se porušení procesních práv žalobce. Zmocněnec žalobce, který byl k ústnímu jednání konanému dne 14. 8. 2020 řádně předvolán, se nedostavil, avizoval, že se dostaví po jednání, aby si převzal kopii spisu, následně se telefonicky omluvil, omluva se netýkala účasti na ústním jednání. Žalovaný poukázal na to, že již v předvolávání byl poučen, že závěrem ústního jednání mu bude dána možnost seznámit se s poklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Pokud se žalobce nedostavil bez omluvy, nevyužil svého práva dle § 36 odst. 3 správního řádu. Žalovaný v této souvislosti citoval řadu rozsudků NSS, které dospěly k obdobnému závěru.

IV. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., s limity týkajícími se správního trestání (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/20163-16, publ. ve Sb. NSS 3528/2017, rozsudky NSS dostupné na www.nssoud.cz).
17. Předmětem soudního přezkumu jsou rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve spojení s rozhodnutím žalovaného o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu porušením povinnosti dle § 18 odst. 3 uvedeného zákona. Dle uvedených ustanovení se přestupku dopustí řidič motorového vozidla, který poruší povinnost jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/h.

18. K úvodnímu žalobnímu bodu soud konstatuje, že obecně vznesenými námitkami procesních vad a nezákonnosti rozhodnutí se nemohl zabývat, nejedná se o řádné žalobní body. V obecné rovině uplatněnou námitku nepřezkoumatelosti správních rozhodnutí neshledal soud důvodnou. Rozhodnutí vydaná v obou stupních řízení, která tvoří jeden celek, jsou srozumitelná, z jejich odůvodnění vyplývá, na základě jakých podkladů bylo o vině žalobce rozhodnuto, jak byly jednotlivé podklady v souhrnu hodnoceny, k jakým skutkovým a právním závěrům správní orgány dospěly a jak se vypořádaly s obranou žalobce i jeho důkazními návrhy. Není pravdou, že by správní orgány v rozhodnutích uvedly pouhý výčet důkazů, aniž by hodnotily, co z kterého dovodily. Za důkazy je třeba považovat ty listinné podklady, jimiž bylo při ústních jednáních provedeno dokazování.
19. Další žalobní námitka se týká zjištění místa přestupku. Podle § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky je uvedení místa spáchání přestupku v rámci popisu skutku obligatorní náležitostí výrokové části rozhodnutí o přestupku. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS). Zároveň lze připomenout, že v rozsudku ze dne 7. 6. 2016, č. j. 10 As 44/2016 - 35, NSS uvedl: „*Zda je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, ...*”.
20. V souzené věci bylo místo překročení stanovené rychlosti ve výroku prvostupňového rozhodnutí označeno jako „*mimo obec po pozemní komunikaci č. I/9, ve směru na Zahradky*“ s upřesněním, že rychlost byla žalobcovu motocyklu naměřena z policejního vozidla, jehož poloha byla určena konkrétními GPS souřadnicemi. Tímto způsobem bylo místo spáchání přestupku určeno v nejvyšším možné standardu, a to díky GPS souřadnicím určujícím polohu policejního vozidla, jímž byla předjíždějícímu motocyklu žalobce naměřena rychlost a které jsou součástí záznamu o přestupku z použitého rychloměru. Námitky, že ze správního spisu vyplývají tři různá místa, kde k měření rychlosti došlo, uplatnil již žalobce v odvolání. Dle názoru soudu se těmito výhradami velmi podrobně zabýval žalovaný na str. 3 až 4 a s jeho argumentací se soud plně ztotožnil a v podrobnostech na ni odkazuje, neboť by jen opakoval již jednou uvedené. Stručně lze shrnout, že místo přestupkového jednání uvedené ve výroku rozhodnutí má plnou oporu ve spise. V oznámení o přestupku ze dne 5. 4. 2020 bylo toto místo označeno jako „*sil. I/9 u Jestřebí*“, čemuž koreluje úřední záznam o přestupku, v němž bylo doplněno i místo, kde byl následně motocykl žalobce zastaven – „*sil. I/9 u Zahradek na zastávce BUS u Borku*“. Žalovaný příhodně argumentoval odpovídající fotodokumentací, která zachycuje žalobcův motocykl při silniční kontrole u autobusové zastávky. Tuto zastávku pak žalovaný dohledal na doplněném mapovém podkladu z portálu www.mapy.cz, s nímž byl žalobce v odvolacím řízení seznámen. Tímto podkladem žalovaný rovněž ověřil polohu policejního vozidla při provedeném měření rychlosti za pomoci zadání GPS souřadnic a tento postup žalobci vysvětlil v napadeném rozhodnutí. Z mapového podkladu vyplývá, že policejní vozidlo se dle GPS souřadnic nacházelo na silnici č. I/9 za obcí Jestřebí. Shromážděnými podklady bylo místo přestupkového jednání podloženo bez jakýchkoli pochybností, nebylo tak namístě k místu měření rychlosti vyslýchat zasahující policisty, jak žalobce namítá, ani provádět jiné dokazování. Také v tomto směru se soud ztotožnil

s názorem žalovaného. V napadeném rozhodnutí se žalovaný rovněž zcela přesvědčivě vyjádřil k otázce stanoviště měření, také s touto argumentací soud plně souhlasí. Údaj o místu měření v záznamu o přestupku, v němž bylo uvedeno „*Ceska Lipa – hranice okresu Hlínoviště*“ (správně nepochybně Hlínoviště), a údaj o stanovišti „*I/9 a I/38*“ nelze brát v úvahu absolutně, ale v kontextu probíhajícího způsobu měření, společně s upřesněním polohy policejního vozidla v okamžiku měření, o němž rychloměr provedl záznam. I tyto skutečnosti zcela logicky vysvětlil žalovaný, když uvedl, že se nepochybně nejedná o přesné stanoviště měření, ale z povahy věci úsek, na kterém policejní hlídka měření v průběhu služby v průběhu jízdy prováděla. V úředním záznamu ostatně tuto skutečnost policie vysvětlila, když uvedla, že uvedeného dne prováděla dohled nad silničním provozem na sil. I/9 a I/38. Tento údaj byl pak nepochybně zadán při nastavení rychloměru a následně byl zaznamenán v kolonce zachycující stanoviště, stejně jako nekonkrétně zadané místo měření „*Ceska Lipa – hranice okresu Hlínoviště*“. K dílčím výhradám žalobce týkajícím se poznámky žalovaného o čase zastavení žalobcova motocyklu v X nebo X hod. uvádí soud, že pro posouzení věci se nejedná o stěžejní skutečnost, která by byla sto zpochybnit závěry žalovaného o místu přestupkového jednání. Dále soud uvádí, že konstatování žalovaného o možnosti žalobce vyjádřit se do oznámení o přestupku sepsaném na místě s hlídkou policie se jeví jako logické. Vskutku lze usuzovat, že žalobce by (a to i přes případné poznámky policistů) využil možnosti uvést v daný moment do formuláře oznámení přestupku podstatné skutečnosti, které považoval za nutné zachytit pro účely dalšího přestupkového řízení. Žalobní bod týkající se nepřesného místa měření rychlosti není důvodný.

21. Dalšími námitkami žalobce zpochybňuje, že mu bylo řádně prokázáno překročení stanovené rychlosti a správně naměřena rychlost 129 km/h. K dané problematice soud v první řadě uvádí, že správní spis obsahuje ucelenou sadu důkazů, jimiž jsou obvykle přestupky řidičů motorových vozidel spočívající v překročení maximální povolené rychlosti prokazovány. V rozsudku ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016 - 36, NSS specifikoval, že v případě přestupků spočívajících v překročení nejvyšší povolené rychlosti povětšinou slouží jako podstatný důkaz o vině řidičů záznam z měřícího zařízení obsahující fotografii měřeného vozidla. Dále zde uvedl, že „*[f]otografie pořízená měřícím zařízením standardně totiž umožňuje bez rozumných pochybností rozeznat měřené vozidlo a jeho registrační značku. Pro dokreslení situace správní orgány jako podpůrný podklad využívají úřední záznamy a oznámení o přestupku vyhotovené zasahujícími policisty. Ačkoliv vždy záleží na okolnostech každého jednotlivého případu, lze říci, že uvedená kombinace podkladů často poskytuje dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Je-li tomu tak, i správní soudy uznávají, že v takových případech není na místě provádět výslech zasahujících policistů, neboť by byl nadbytečný (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. ledna 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70).*“ Také v souzené věci měly správní orgány tento stěžejní důkaz k dispozici. Jednalo se o záznam o přestupku z rychloměru RAMER10 C s veškerými údaji, včetně naměřené rychlosti 129 km/h bez odečtu odchylky měření a čitelné registrační značky a jasné fotografie žalobcova motocyklu. Ten doplnily o fotodokumentaci zachycující žalobcův motocykl a sloužící spolu s oznámením přestupku sepsaném na místě ke ztotožnění žalobce, dále ověřovací list č. 151/19 k silničnímu radarovému rychloměru RAMER10 C s platností ověření do 22. 8. 2020 a osvědčení č. 12/12 pprap. X prokazující, že rychloměr byl nastaven proškoleným policistou.

22. K výhradám vůči proškolení zasahujících policistů soud uvádí, že za plně postačující považuje ve spisu založené osvědčení č. 12/12 pprap. X, který dle záznamu o přestupku rychloměr RAMER10 C nastavoval. K pochybnostem žalobce ohledně proškolení policisty při existenci dvou návodů pak soud plně odkazuje na tu část argumentace žalovaného, v níž se podrobně s odkazem na judikaturu NSS (zejména rozsudek ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014-50) věnoval způsobilosti policistů provádět obsluhu rychloměru a měření rychlosti. Pro úplnost soud uvádí, že osvědčení č. 12/12 bylo vydáno bez časového omezení s tím, že jeho platnost může být ukončena, pokud dojde k takovým změnám zákonů, návodu k obsluze nebo k takové změně technické specifikace, které by znamenaly nutnost nového proškolení. Taková situace však nenastala, platnost předmětného ověření ukončena nebyla, a to ani s ohledem na vydání nového návodu k obsluze rychloměru RAMER10 C, na které žalobce poukazuje. Žádné okolnosti zpochybňující odbornou způsobilost pprap. X k obsluze předmětného rychloměru v přestupkovém řízení nevystaly.
23. Dalšími námitkami se žalobce snažil zpochybnit záznam o přestupku, který byl stěžejním důkazem. Soud především konstatuje, že v relevantní části odůvodnění se žalovaný s obsáhlou odvolací argumentací (z velké části teoreticky a technicky zaměřenou a obsahující řadu typizovaných námitek přestupců vůči správnosti měření rychlosti a dodržení návodu k obsluze rychloměru) vypořádal dostačujícím způsobem a jeho rozhodnutí netrpí v tomto směru nepřezkoumatelností. Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí být z odůvodnění dotčeného rozhodnutí zřejmé, jaký skutkový stav vzal posuzující orgán za rozhodný a jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Je nepochybně povinností odvolacího správního orgánu řádně se vypořádat s odvolací argumentací (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84). Současně je nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Dle judikatury správních soudů není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán, resp. soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, v němž konstatoval: „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (srov. také

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43). V návaznosti na uvedené tedy nebylo třeba, aby žalovaný reagoval na každý dílčí argument žalobce (viz jejich seznam na str. 9 žaloby), kterým se průkaznost záznamu o přestupku snažil zpochybnit.

24. Ve shodě se správními orgány má soud za to, že záznam o přestupku – výstup z předmětného rychloměru byl v daném případě zcela způsobilým podkladem pro závěr o spáchání přestupku, neboť obsahuje vyznačení rychlosti měřeného odjíždějícího motocyklu 129 km/h, rychlost měřícího policejního vozidla 97 km/h, je na něm uveden režim měření automatizovaný, za užití radaru. Je z něj zřejmé, že měřící vozidlo nesledovalo motocykl, ale snímek byl pořízen při předjíždění. Tomu také odpovídají skutečnosti uvedené policií v oznámení přestupku a úředním záznamu ze dne 5. 4. 2020.
25. Řádné fungování rychloměru dokazuje především fakt, že byl pořízen záznam o hodnotě naměřené rychlosti, včetně fotografie zachycující žalobcův motocykl. Soud se plně ztotožňuje se závěry žalovaného, který vyvrátil odvolací námitky dostatečně tím, že předestřel vlastní argumentaci založenou na tom, že pokud byl rychloměr ověřen, obsluhován proškoleným policistou a měření bylo vyhodnoceno a byl uložen záznam o přestupku včetně snímku, na němž je motocykl zachycen ve správné poloze, bylo měření správné. Žalovaný zcela přiléhavě citoval početnou a dnes již zcela konstantní judikaturu NSS, která se vztahuje k dodržení návodu na obsluhu rychloměru, ke správnosti měření a pořízení záznamu o přestupku, a záznam o přestupku vyhodnotil v souladu s ní. Zejména v rozsudcích ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 As 40/2017-32; ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017; ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 93/2015-41; dále ze dne 10. 4. 2019, č. j. 9 As 55/2019-36; z poslední doby např. ze dne 11. 6. 2020, č. j. 9 As 90/2020-30; či ze dne 26. 2. 2021, č. j. 4 As 283/2020-21, NSS ve vztahu k rychloměru RAMER10 C konstatoval, že příslušné zařízení je takové povahy, že v případě chyby v měření by neprovedlo měření vůbec, resp. policie by nevyhotovila snímek vozidla s vyznačenou rychlostí. *„Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřícího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřící jednotka vyhodnotila proces měření jako správný“* (viz rozsudky NSS ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015-51; ze dne 8. 3. 2018, č. j. 4 As 152/2017-30; nebo ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 As 319/2017-37).
26. Správně posoudil žalovaný námitky týkající se způsobu jízdy měřícího vozidla a zásad pro měření za jízdy RAMER10 C v souvislosti s dodržáním konstantní rychlosti měřícího vozidla a především dodržení rozdílu mezi měřícím a měřeným vozidlem cca 20 km/h. Žalovaný zcela logicky odmítnul argument rozdílu mezi měřícím policejním vozidlem a motocyklem cca 20 km/h. Námitky týkající se dodržení rozdílu cca 20 km/h mezi měřícím a měřeným vozidlem jsou přestupci vznášeny před správními orgány a správními soudy běžně a rovněž tyto argumenty nebyly NSS přijaty. V rozsudcích ze dne 10. 4. 2019, č. j. 9 As 55/2019-36; a ze dne 12. 11. 2019, č. j. 1 As 322/2018-25, NSS jako správný akceptoval postup správních orgánů, potažmo posléze krajských soudů, které takovou námitku nedodržení návodu k obsluze rychloměru RAMER10 C odmítly s odůvodněním, že nebylo provedeno měření bez radaru srovnáním rychlosti měřeného vozidla s vlastní rychlostí měřícího vozidla, nýbrž za pomoci radaru. V žalobcově případě šlo o měření za pomoci radaru, v automatizovaném režimu měření, námitky týkající se způsobu jízdy měřícího vozidla a dodržení shora uvedeného rozdílu v rychlosti tedy nejsou důvodné.

27. Způsob, kterým se žalovaný vypořádal se zásadami pro měření za jízdy dle bodu 6.3.1.3 návodu z roku 2015, jímž byl v dané věci proveden důkaz (žalobní argumentací vztahující se k návodu staršího data tedy nebylo na místě se zabývat, jak sám žalobce uvedl, použit byl rychloměr s rokem výroby 2015), pak dle přesvědčení soudu odpovídá shora citované judikatuře a rovněž bodu 4.1 návodu, který se týká funkcí měřiče rychlosti právě při měření s radarem. V této části návodu je popsána nejen činnost měřící jednotky, včetně fáze ověření výsledku měření a ukončení měření (viz též rozsudek NSS ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 As 40/2017-32), ale je zde ve vztahu k měření odjíždějících vozidel uvedeno, že tato vozidla jsou snímána až po ukončení celého cyklu měření a po zjištění konce vozidla s tím, že pokud nedojde k ověření výsledku měření, je měření ukončeno ještě před aktivací kamery. Uvedenému plně odpovídá konstatování žalovaného, že snímek v podobě obsažený v záznamu o přestupku není pořízen přesně v době změření. Ostatně tímto způsobem žalovaný reagoval na námitky žalobce, že je nemožné na snímku dohledat plochu odrazu z kovové části motocyklu.
28. Žalovaný nepochybil ani při posouzení textu v rámečku, který měl být, dle tvrzení žalobce, výňatkem ze školení k obsluze rychloměru RAMER10 C. Žalobci lze dát za pravdu, že jím v odvolání citovaný text neodpovídá tzv. režimu START-STOP, jak je popsán v bodu 6.3.1.5.1. Pro věc podstatné ovšem je, že žalobce nutnost anulace měření v případě prudkého brždění měřeného vozidla spojil s rozdílem rychlosti mezi měřícím a měřeným vozidlem v rozmezí cca 20 km/h. Tato argumentace byla přitom žalovaným správně vyvrácena a dílčí nepřesnost ohledně systému tzv. START-STOP tak nemá podle názoru soudu na posouzení celé věci vliv.
29. Neopodstatněné jsou rovněž výhrady týkající se mřížky na snímky v záznamu o přestupku. Jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný záznam o přestupku opatřený tzv. mřížkou (již delší dobu užívanou běžnou pomůckou pro vyhodnocení pozice vozidla na snímku pořízeného z rychloměru) vyhodnotili v souladu s pomůckou pro vyhodnocování měření, kterou bylo v souzené věci doplněno dokazování. Správní orgány v souladu s touto pomůckou konstatovaly, že žalobcův motocykl se nachází v požadované pozici radarových vln, o čemž svědčí zachycení vnějšího konce (levého, pokud jde o odjíždějící vozidlo) v prostoru mezi svislicemi, které jsou součástí tzv. mřížky. Žalobcův požadavek, aby byl zachycen celý motocykl v radarovém svazku (jako na fotografii, na niž poukazoval), nemá v pomůcce pro vyhodnocování záznamu oporu. Vzhledem k tomu, že motocykl byl ve správné pozici, na snímku nesou žádná jiná vozidla či předměty, které by mohly způsobit nežádoucí odraz vln, nevyvstaly žádné pochybnosti o správnosti měření, a to ani ve vztahu ke zvolené dosahové vzdálenosti. Žalobcovy domněnky o možné lidské chybě při přiložení tzv. mřížky na snímek z rychloměru jsou nepodložené. Žalovaný se těmito námitkami zabýval a odmítnul je s vysvětlením, že tzv. mřížka byla již součástí snímku v záznamu o přestupku. Nejednalo se tedy o případ, kdy by mohlo dojít při přiložení šablony na snímek k lidské chybě, jak žalobce namítá. Vzhledem k tomu, že při ústním jednání dne 13. 7. 2020 bylo zmocněnci žalobce vysvětleno, že vklad mřížky byl součástí samotného softwaru rychloměru, je logické, že ani k této otázce nevyvstala potřeba provést svědeckou výpověď zasahujících policistů, jak se toho žalobce domáhal.
30. Lze uzavřít, že správní orgány měly v souladu s § 3, § 50 odst. 3 správního řádu řádně zjištěn skutkový stav věci, o němž nepanovaly pochybnosti. Rozsah dokazování určují v souladu s § 52 správního řádu správní orgány, není jejich povinností provést všechny účastníkem řízení navržené důkazy. V projednávaném případě se oba správní orgány vypořádaly s požadavkem žalobce provést svědecké výpovědi zasahujících policistů

v duchu konstantní judikatury NSS. Soud zcela souhlasí s jejich odůvodněním, že za dané situace by provedení těchto důkazů bylo nadbytečné, v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení. Nebylo na místě, aby se policisté vyjadřovali k rozdílu mezi návody na obsluhu rychloměru, ani k nastavení rychloměru, nebylo třeba podrobněji objasňovat ani užití tzv. mřížky.

31. Neopodstatněné jsou rovněž žalobcovy námitky ohledně porušení procesních práv v souvislosti s ukončením šetření před vydáním rozhodnutí. Podle § 80 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky *správní orgán může nařídit ústní jednání*. Dle odst. 4 citovaného ustanovení *k ústnímu jednání předvolá účastníky řízení. Ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodů*. Podle § 36 odst. 3 věta první správního řádu platí, *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána rozhodnutí*.
32. Předně je třeba uvést, že žalobce byl prostřednictvím svého zmocněnce k ústnímu jednání konanému dne 14. 8. 2020 od 9:00 hod. řádně předvolán dne 20. 7. 2020. Není pravdou, že by v protokolu o ústním jednání ze dne 14. 8. 2020 byly zaznamenány nesprávné údaje o omluvě žalobce. Z písemnosti týkající se pokračování řízení datované dne 18. 8. 2020 ve spojení se skutečnostmi sdělenými k předchozímu telefonickému hovoru správním orgánem I. stupně v postoupení spisového materiálu vyplývá, že telefonická omluva ohledně nedostavení se ke správnímu orgánu z důvodu technických problémů na cestě se netýkala účasti na ústním jednání, které bylo nařízeno již na 9:00 hod., ale pozdějšího nahlížení do spisu. I kdyby se zmocněnec omlouval ve vztahu k účasti na ústním jednání (což z podání ze dne 18. 8. 2020 jednoznačně dovodit nelze, a to vzhledem ke zmíněnému až pozdějšímu výjezdu do České Lípy), rozhodné z pohledu zachování procesních práv žalobce je, že nebyla uplatněna žádost o osobní účast žalobce jako obviněného na jednání a o změnu termínu jeho konání. Protože se obviněný, resp. prostřednictvím zmocněnce nezúčastnil ústního jednání, při němž by mu v závěru byla dána možnost realizovat práva plynoucí z § 36 odst. 3 správního řádu, uplatnění práva se tak vzdal. Ani soud nemá za to, že by v posuzované věci správní orgán I. stupně musel usnesením žalobci určit samostatnou lhůtu k uplatnění práva vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ke shromážděným podkladům, okolnosti případu se odlišují od věci řešené rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 5. 2020, č. j. 42 A 18/2017-41. Soud se plně ztotožnil s argumentací žalovaného na str. 7 napadeného rozhodnutí, kterou žalovaný opřel o rozsudek NSS ze dne 20. 8. 2015, č. j. 9 As 68/2015-27. V souzené věci nelze pominout, že již při ústním jednání konaném dne 13. 7. 2020 dal správní orgán I. stupně najevo, že považuje shromáždění podkladů z jeho strany za ukončené a dal žalobci možnost vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí ve věci. Ústní jednání na 14. 8. 2020 pak správní orgán I. stupně nařídil zjevně na základě žalobcova písemného návrhu ze dne 13. 7. 2020 na doplnění návodu na obsluhu rychloměru do správního spisu. V předvolání k ústnímu jednání ze dne 14. 7. 2020 správní orgán I. stupně žalobce poučil, že bude mít možnost u ústního jednání uplatnit procesní práva ve smyslu § 36 odst. 3 správního základě řádu. Toto poučení bylo dostatečné, neboť po ústním jednání konaném dne 14. 8. 2020 správní orgán I. stupně do spisu žádné další podklady nezařadil a žalobce musel vědět, jaké důkazy budou při ústním jednání doplněny. Žalobci tudíž muselo být zřejmé, že ke konci ústního jednání dne 14. 8. 2020 byly shromážděny podklady pro rozhodnutí, čímž byl účel § 36 odst. 3 správního řádu naplněn. K případné realizaci práva nahlédnout do spisu ve smyslu § 38 správního řádu po konání ústního jednání žádná lhůta samostatným usnesením

stanovena být nemusela. Žalobce, resp. jeho zmocněnec zůstal nečinný a až do vydání prvoinstančního rozhodnutí dne 17. 9. 2020 se s doplněným podklady neseznámil a nevyjádřil se k nim.

33. K procesním námitkám soud dodává, že neshledal pochybení ani v reakci správních orgánů na vyjádření ze dne 13. 7. 2020. Správní orgán I. stupně na výhrady žalobce uplatněné písemně po ústním jednání reagoval a vyhověl jeho návrhu doplnit dokazováním návodem na obsluhu rychloměru, včetně pomůcky pro vyhodnocení záznamu o přestupku. Jak již bylo uvedeno výše, soud se plně ztotožnil s odůvodněním, na němž správní orgány postavily neprovedení svědeckých výpovědí policistů. Dle přesvědčení soudu reagoval žalovaný na str. 8 napadeného rozhodnutí dostatečným a správným způsobem také na argumentaci žalobce ohledně postavení policistů v přestupkovém řízení. Poznámka žalovaného o možném doplnění určitých nedostatků prvostupňového rozhodnutí pak byla učiněna víceméně v obecném duchu.

V. Závěr a náklady řízení

34. Na základě shora uvedené argumentace soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
35. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného.
36. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
37. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 13. květen 2021.

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně